

Изх. № /28.10.2010 г.

**ДО
Г-Н СИМЕОН ДЯНКОВ -
ЗАМ.-МИНИСТЪР ПРЕДСЕДАТЕЛ
И МИНИСТЪР НА ФИНАНСИТЕ**

ОТНОСНО: СТАНОВИЩЕ НА БСК ПО ЗАКОНОПРОЕКТА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА МЕСТНИТЕ ДАНЪЦИ И ТАКСИ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ДЯНКОВ,

Българската стопанска камара изразява следното становище по предоставения за разглеждане проект на Закон за изменение и допълнение на Закона за местните данъци и такси.

1. Подкрепяме по принцип намеренията за осигуряване на финансова устойчивост и самостоятелност на общините, от една страна, и прецизирането на някои разпоредби.

2. С предлаганите промени се въвеждат по същество два нови данъка – туристически данък и т.нар. „данък лукс“; Увеличава се с 80% ставката за данък „сгради“ (от 2,5 на 4,5 промила); Създава се възможност за кумулативно увеличение на задълженията по данъци и такси, основани на данъчната оценка. По такъв начин промените влизат в рязко противоречие с основните програмни намерения на Правителството.

3. Изразяваме резерви по част от промените, вкл. по предложението за въвеждане на туристически данък, с който се замества сега действащата туристическа такса.

С тази промяна се въвежда нов имуществен данък, докато таксата е обвързана с приходите от дейността. Кумулативно нараства данъчната тежест върху туристическите услуги, като се отчете вдигането на ставките по ДДС за организирания туризъм от 7% на 9%. Създава се възможност чрез този нов данък да се из земе прихода за съответния сезон, особено в обекти със слабо натоварване, с кратък туристически сезон, при които никога не се постига 100% заетост на легловата база. Като резултат от това могат да произтекат фалити, нарастване на цените на туристическите услуги и ограничаване на конкурентоспособността.

Необходимо е да се отчете обстоятелството, че дори по време на приемания за успешен тазгодишен сезон за черноморските курорти, значителна част от хотелите затвориха по-рано поради липса на достатъчно туристи, а други намалиха драстично цените за нощувките. Следва да се обмисли възможността след въвеждане на този нов имуществен данък, който не отчита заетостта, данъчната основа да бъде определена на 50 на сто от легловата база.

Това е данък свързан с осъществяването на определена дейност – туристически услуги (основно нощувки) и когато обектът не се използва следва следва да отпаднат основанията за неговото налагане. В случаите, в които обектът не се използва съответните лицензианти следва да бъдат освободени от заплащане на данък, чрез подаване на декларация до общинската администрация.

4. Във връзка с предложената с §9 от Законопроекта промяна в чл.16, ал.1, считаме, че в ал.2 на същия член следва накрая да се добави, че в случаите на частично унищожаване на сградите данъкът се намалява пропорционално на унищожената част, за оставащия период от време.

5. С §11 от законопроекта в чл.22 **драстично (с 80%) се променя горната граница на данъка сгради от 2,5 на 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот.** Допълнително нараства данъчната основа чрез актуализация на данъчните оценки или отчетната стойност. По този начин се увеличава данъчната тежест, което влиза в противоречие с декларираните намерения на Правителството за запазване на данъчната тежест.

6. **Не е ясно доколко с новите ал.2 и 3 на чл. 22 се постига търсеният ефект за облагане с т.нар. „данък лукс“.** Съществува опасност в много от общините за облагане с по-високата ставка от 130 на сто на преобладаващ брой жилищни и нежилищни, в т.ч. бизнес имоти, на които данъчната оценка е над средната (поради общата площ и/или поради коригиращите коефициенти). Голяма част от тях могат да се окажат основно обикновено жилище или нежилищен имот, които нямат нищо общо с луксозното потребление. Собствениците на „луксозни“ имоти не плащат данъци, поради други причини, и следва да се елиминират тези причини (обитаване, без да са пуснати в експлоатация като завършени обекти, прехвърляне като фирмени активи и т.н.). Самата идея за налагане на данък лукс върху „луксозни имоти“ за част от активите на опериращия бизнес е концептуално необоснована, особено в случаите на значителен мащаб на активите и упражняваната дейност (бизнес центрове, молове и др.). Няма информация за прилагане на подобен данък и в останалите страни-членки на ЕС.

7. Подчертаваме отново, че законопроектът не решава основен въпрос за българския бизнес, въвеждането на единна основа за определяне на такса битови отпадъци, единствено и само на база количество генерирани отпадъци.

Въведените отчисления по сметки на общините чрез Закона за управление на отпадъците се основават на количеството генерирани и депонирани отпадъци. С това се създава противоречие с дадената възможност в чл. 67, ал. 2 на ЗМДТ на общинските съвети да избират произволна база за определяне на основата на такса битови отпадъци, в случаите когато количеството не може да бъде установено. Даденото в същия текст право на общинските съвети да определят реда и основата за начисляване на ТБО е в драстично противоречие и с чл. 141, ал. 4 на Конституцията на Република

България, която задължава Народното събрание да определи този ред чрез закон, а не да делегира съответното правомощие на общинските съвети.

На следващо място, **възпроизвежда се дискриминацията на бизнеса спрямо гражданите (в редица общини разликите в ТБО за един същ имот са над десет пъти, а за СО – седем пъти).** Промените в ЗМДТ следва да въведе обща забрана за ползването на една и съща услуга като обем и качество да се заплащат различни такси.

Не на последно място, бихме искали да припомним, че вследствие въведените през миналата година промени в базата за определяне на ТБО за бизнеса, а именно използването на по-високата сума от отчетната стойност и данъчната оценка на съответните нежилищни имоти, **българските предприятия плащат най-високите стойности за услуги, свързани със събиране и третиране на битовите отпадъци в ЕС.**

БСК отново обръща внимание върху основните деформации в сегашната практика и законодателство, а именно:

- ТБО всъщност представлява данък, определян от данъчната оценка на съответния имот или отчетна стойност на активите;
- Практически, ТБО не е свързана с разходите за предоставяне на услугата;
- Не се прилага принципът на европейското екоправо „замърсителят плаща“, регламентиран и в Закона за опазване на околната среда, чл. 3, т. 6;
- Липсват пазарни стимули за намаляване на генерираните отпадъци, както и за ефективно прилагане на разделното събиране.

През последните години БСК предприе многобройни постъпки за инициране на промени в действащия ЗМДТ по отношение на ТБО, вкл. разработи законопроект за неговото изменение. Бяха атакувани по съдебен път приетите от отделни общини наредби за определяне на основата и размера на ТБО. До този момент, обаче, не са предприети никакви промени, удовлетворяващи бизнеса и гражданите като данькоплатци и потребители на този тип услуги. Засегнати са и дългосрочните интереси на общините и органите на местното самоуправление, отговорни за управление на отпадъците на местно равнище.

С УВАЖЕНИЕ,

ПРЕДСЕДАТЕЛ
БОЖИДАР ДАНЕВ